

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Quæ & quot sint illæ corporis perfectiones futuræ in statu
beatitudinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

tis, sicut in alijs hominibus. Ergo multò minùs modus existendi in corpore aliquid conferet.

27
Appetitus
vniõnis nõ
impedit
anima bea-
titudinem,

Probatu Quartò, Sed neque appetitus vniõnis inõpedit: vel enim per hunc appetitum, intelligimus naturalem aptitudinem quam habet ad corpus; & hæc non impedit operationes animæ, quia non est aliquis actus distrahens mentem, sed nuda aptitudo essentiæ: sicut inclinatio quam habet accidens ad subiectum, non impedit operationem accidentis in Eucharistia. Vel intelligimus desiderium elicatum quò desiderant animæ Beatæ resumere corpora; vt D. Augustinus & Bernardus intelligunt. Et hoc desiderium non est tam vehemens vt possit intellectum à visione distrahere; tum quia subditum est potestati liberi arbitrij quoad exercitium: vnde beati ratione illud moderatur & subiiciunt diuino beneplacito. Tum quia visio Dei est actio omninò necessariò procedens ab intellectu; vnde per nullum actum liberum impediri potest.

Denique anima Christi in triduo mortis non distrahebatur appetitu corporis: vnde non minùs tunc perfecte videbat Deum, quam ante mortem, vel post resurrectionem. Ergo similiter animæ Sanctorum. Ex his patet responsio ad contrarias rationes.

ARTICVLVS VI.

Vtrum ad beatitudinem requiratur aliqua Corporis perfectio?

28
Requiratur ad beatitudinem omninò completam.

Conclusio, Ad beatitudinem omninò completam requiri perfectionem corporis & antecedenter & consequenter. Antecedenter quidem, tamquam bonam corporis dispositionem, ne mens ab illa visione auertatur, si corporis molestias sustineat. Consequenter verò, tamquam effectum, qui necessariò ex beatitudine animæ, in corpus dimanet.

Molestia corporis nõ potest visioni diuina essentia offe-
dere.

Vbi duo Notanda. Primò, rationem illam priorem non sic esse intelligendam quasi corporis molestia possit visionem beatificam impedire aut retardare. Contrarium enim patuit in Christo, quem etiam maxima tormenta non potuerunt impedire quin semper æquè clarè Deum videret: quia per passionem suam non debebat pati detrimentum in beatitudine essentiali. Tantum ergo vult dicere perfectionem corporis requiri tamquam dispositionem, vt homo congruentissimè ad illam visionem sit comparatus. Nam corporis molestia ex se apta est impedire intellectus functiones. Quòd autem illam visionem non impediat, id prouenit ex summa efficacia & intrinseca necessitate, qua illa visio ab intellectu & lumine gloriæ dimanat.

Dotes Corporis gloriofi non manant mo-
re physico à beatitudi-
ne animæ.

Secundò Notandum, Posteriùs illud de emanatione, non sic accipiendum quasi dotes corporis gloriofi à beatitudine animæ dimanent per veram efficientiam, seu physicam emanationem, sicut splendor à Sole, calor à luce; vt quidam imaginati sunt. Patet, quia neque à lumine gloriæ manare possunt: hoc enim lumen est habitus quidam supernaturalis intellectus, qui non est productiuus nisi sui actus ad quem ordinatur. Neque ab ipsa visione possunt manare; quia hæc est actus intellectus immanens, nihil foris producens ex-

tra potentiam in qua recipitur; vt patet in alijs actibus intellectus.

Confirmatur; quia & lumen gloriæ & visio beatifica sunt affectiones intellectus omnino spirituales, nullam habentes habitudinem ad corpus, vel ad qualitates corporales; vt patet in Angelis, in quibus nihil corporale produciunt. Dicuntur itaque istæ dotes emanare ex gloria animæ, modo quodam morali. Quia nimirum anima beata postulat tale corpus, & beatitudo animæ est causa cur Deus has dotes animæ conferat; vt scilicet gloria corporis, gloriæ animæ sit commensa. Simili modo dici solet perfectiones animæ Christi dimanasse ex vniõne hypostatica; quia propter vniõnem hypostaticam illi à Deo sunt collatæ.

DVBIVM I.

Quæ, & quos sint illa Corporis perfectiones futurae in statu Beatitudinis?

De his suis vide l. 3. de Summo Bono.

Respondeo & Dico Primò, In corporibus beatorum futurae sunt quatuor illustres perfectiones, quas Theologi vocant corporis dotes, nempe Impassibilitatem, Claritatem, Agilitatem, & subtilitatem. Est communis sententia DD. in 4. d. 49. Et colligitur ex Apostolo 1. ad Cor. 15. vbi ait: Seminat corpus nostrum in corruptione, resurget in incorruptibilitate. Vbi insinuat primam dotem, scilicet Impassibilitatem, quæ multis alijs Scripturæ locis indicatur. Isai. 49. v. 10. Non esurient, neque sitient, & non percutiet eos aestus. 2. ad Cor. 15. Oportet corruptibile hoc induere incorruptionem, & mortale hoc induere immortalitatem &c. Apoc. 7. vbi ad verbum ponitur locus Isaiæ. Et c. 21. Absterget Deus omnem lacrymam &c. Et mors ultra non erit, neque clamor neque dolor &c.

29
Quatuor dotes Corporis gloriofi.

1. Cor. 15.

Impassibilitas, Isai. 49.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

1. Cor. 15.

Quaest. 4. De his qua ad Beatitudinem exiguntur. A. 6. Dub. 1. 2. 3.

conueniens spiritui, nempe his imperfectionibus carens. Vt autem spiritui sit conueniens, requiritur inter cetera vt spiritui in motu & celeritate non obstat. Vnde requirit quandam facultatem penetrandi alia corpora vna cum spiritu, abfque vlla lafione, vel figura mutatione; quae facultas significatur a Doctoribus per dotem *Subtilitatis*. Itaque haec dos inter cetera hic insinuat ab Apostolo.

Durandus negat subtilitatem,

Confirmatur Primò, Nam omnes Doctores, praeter Durandum, admittunt corpus beatum habiturum hanc penetrandi facultatem: cum illam habuerit corpus Christi gloriosum, cui corpora beatorum erunt similia; iuxta illud ad Philip. 3. v. 21. *Reformabit corpus humilitatis nostrae, configuratum corpori claritatis suae*. Atqui ob hanc facultatem merito corpus dicitur spirituale: quia proprium spirituum est posse omnia peruadere.

Ambros.

Confirmatur Secundo, Quia idem expressè docet D. Ambros. l. 10. in Lucam. *Per resurrectionis*, inquit, *corporea qualitate*, imperuia vsu clausa penetravit &c. ad quod declarandum adfert verba

Damas.

Apostoli, *Seminatur corpus animale &c.* Damascenus lib. 4. de fide cap. vlt. explicat illud spirituale, vt idem sit quod impassibile & subtile. *Hoc enim*, inquit, *designat spirituale; quale Domini corpus post resurrectionem clausis portis ingrediens*. Omitto alios.

30 Dotes haec sufficientes ad plenam perfectionem corporis habent.

Dico Secundo, Haec quatuor dotes sufficientes ad plenam corporis perfectionem supernaturalem, qualem status ille requirit. Dico, *Supernaturalem*, quia naturalis perfectio non pertinet ad dotes, sed illis supponitur, sicut natura gratiae; vt perfecta sanitas, membrorum optima conformatio, partium organicarum integritas. Cum enim virtute diuina corpora in resurrectione sint formanda, formabuntur perfectissima intra naturae limites, maxime corpora beatorum. Sed his perfectionibus accedent dotes supernaturales. *Impassibilitas*, vt conferentur in aeternum in optima dispositione, sic vt à nulla creatura laedi possint. *Claritas*, ad pulchritudinem. *Agilitas & Subtilitas*, vt perfectè spiritui ad omnes motus obediant, non secus ac si spiritus essent. His dotibus instructo corpore, homo par erit angelicis spiritibus, aeternitate, impassibilitate seu inuiolabilitate, celeritate, & penetrabilitate.

DUBIVM II.

Per quid corpora Beatorum futura sint impassibilia

31

Richard.

Quidam putant fore impassibilia per quasdam qualitates supernaturales corporibus illis infundendas. Ita Richardus d. 49. circa 4. princip. qu. 2.

Qualitas supernaturalis vejestur.

Sed haec sententia vix mente concipi potest. Nam quae qualitas potest impedire ne corpus possit gladio incidi vel contundi, nisi fortè durities plusquam adamantina, quae ibi non erit? Secundo, illa qualitas in corde, admittit v. g. quatuor gradus caloris quos temperamentum cordis postulat, cur non admittat quatuor etiam in pulmone? Si dicas totidem admittere: Ergo pulmo poterit à corde alterari. Idem dicam de ceteris membris quae poterunt ab extrinseco alterari.

Dices, Illam ideo in pulmonibus non posse consistere cum quatuor gradibus caloris, quia illa qualitas ibi est intensior; ita vt solum admittat duos gradus quos requirit temperamentum pulmonis. Idem dicendum de ceteris partibus.

Sed contra. Primò; Omnes ferè partes habent aliquo modo diuersum temperamentum; ergo illa qualitas debet in singulis esse secundum diuersos gradus intensioris.

Secundo, illa qualitas est supernaturalis: ergo non habet formalem repugnantiam cum gradibus qualitatum naturalium: quare si vno possit consistere, etiam poterit cum decem.

Dices, illa qualitas repugnat virtualiter seu effectiue pluribus gradibus.

Sed contra, illa qualitas dicitur effectiue alteri repugnare, quae producit qualitatem formaliter illi repugnantem: atqui illa supernaturalis qualitas non producit in pulmone aliquam qualitatem formaliter repugnantem tertio vel quarto gradui caloris. Nulla enim qualitas sic repugnat, nisi frigus ita inter se, vt non possit cum illis gradibus caloris consistere: quod frigus in pulmone non potest produci à qualitate illa supernaturali; hoc enim pertinet ad naturale temperamentum pulmonis, quod non prouenit ab aliqua qualitate supernaturali; sed à solo Deo formante corpus in resurrectione; qui illud etiam postea conseruat concurrente anima suo modo.

Si quis fingat Deum statim post primum inflans desinere illud intimè se se conseruare, & incipere conseruare per dotem impassibilitatis.

Respondet, hoc non esse consentaneum rationi. Haec enim conseruatio fit per intimum influxum, quo temperamentum producit in rerum natura; eodem enim influxu res omnis producit à Deo, & conseruatur. Cum ergo solus Deus per se intimè faciat totum temperamentum in resurrectione, cur illud postea conseruet mediante aliqua qualitate supernaturali? praesertim cum ferè omnia quae producantur (exceptis actibus vitalibus & speciebus intentionalibus) à solo Deo conseruentur. Deinde quid opus est illa qualitate conseruante, cum intimus influxus Dei sufficiat?

Tertio, Illa qualitas non solum debet excludere omnes gradus caloris & frigoris qui possent accedere ad singulas partes, sed etiam debet conseruare eos, qui iam insunt & pertinent ad naturale temperamentum: alioqui illa qualitas non faciet corpus intrinsecè impassibile. Atqui non potest intelligi quomodo eadem qualitas vtrumque possit praestare; neque id vilo exemplo potest explicari.

Quarto, Oportebit similem qualitatem ponere contra frigus, & alias corporis alterationes.

Haec & similes rationes reddunt hanc sententiam valde difficilem. Et quamuis non negem Deum per potentiam absolutam posse illa corpora talibus qualitatibus afficere, quae naturam suam illa reddant impassibilia; tamen quia suppetit alia ratio facilior, & magis consentanea naturae rerum, non puto ad illud obscurum esse conseruandum.

Vnde alij dicunt illa corpora fore impassibilia tantummodo per extrinsecam Dei conseruationem, quae non solum omne noxium amouet, sed etiam conseruat.

Quarta

32